

คำวินิจฉัยชี้ขาดความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง
ของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน

ที่ วค ๗/๒๕๕๙ วันที่ ๑๔ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ตำแหน่ง และหน่วยงานที่สังกัดของคู่กรณีขณะกระทำความผิด

คู่กรณี ผู้อำนวยการกองสวัสดิการสังคม

สังกัด เทศบาลเมือง

เรื่อง การจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๐ ของเทศบาลเมือง

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินได้รับเรื่องความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลังซึ่งคณะกรรมการวินัยทางงบประมาณและการคลังได้พิจารณาและมีมติแล้ว เพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดตามอำนาจหน้าที่ โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงจากสำนวน บันทึกสรุปสำนวนของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสำนวน และรายงานการพิจารณาความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลังของคณะกรรมการวินัยทางงบประมาณและการคลังแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ได้แจ้งการโอนจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี ๒๕๕๐ เงินอุดหนุนทั่วไป เงินอุดหนุนสำหรับสนับสนุนเบี้ยยังชีพคนชรา เบี้ยยังชีพคนพิการ และเบี้ยยังชีพผู้ป่วยเอดส์ให้แก่เทศบาลเมือง โดยในส่วนเงินอุดหนุนสำหรับสนับสนุนเบี้ยยังชีพคนชรา ได้จัดสรรให้กับผู้สูงอายุรายใหม่ จำนวน ๑๙๙ คน ในอัตราคนละ ๕๐๐ บาท ต่อเดือน โดยจัดสรรให้ ๒ ครั้ง รวมเป็นเงิน ๑,๑๙๔,๐๐๐ บาท ดังนี้

๑. ตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๘.๒/๑๓๙๕ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งการจัดสรรเป็นเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายใหม่ ในปี ๒๕๕๐ ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๔๙ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ ในอัตราคนละ ๕๐๐ บาท ต่อเดือน จำนวน ๖ เดือน รวมเป็นเงินคนละ ๓,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๙๙ คน รวมเป็นเงิน ๕๙๗,๐๐๐ บาท เทศบาลเมืองรับทราบเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ และกองสวัสดิการสังคมรับทราบเมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ คู่กรณี ตำแหน่งผู้อำนวยการกองสวัสดิการสังคม ตามคำสั่งเทศบาลเมือง ที่ ๔๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยงานเจ้าของงบประมาณ ได้จัดทำฎีกาเบิกเงินนอกงบประมาณรายจ่าย เลขที่คลังรับ ๓๐๒๑/๕๐ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ขอเบิกเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายใหม่ ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๔๙ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๕๐ จำนวน ๑๙๙ คน รวมเป็นเงิน ๕๙๗,๐๐๐ บาท โดยขอเบิกต่อหน่วยงานคลัง ซึ่งคู่กรณีเป็นผู้ลงลายมือชื่อ

เบิกเงินในฎีกาดังกล่าวเมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ และนายกเทศมนตรี (เสียชีวิตแล้ว) ได้อนุมัติให้เบิกจ่ายได้ เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐

๒. ตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๘.๒/๕๙๙๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๐ แจ้งการจัดสรรเป็นเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายใหม่ ในปี ๒๕๕๐ ตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๕๐ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๐ ในอัตราคนละ ๕๐๐ บาท ต่อเดือน จำนวน ๖ เดือน รวมเป็นเงินคนละ ๓,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๙๙ คน รวมเป็นเงิน ๕๙๗,๐๐๐ บาท เทศบาลเมืองรับทราบ เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๐ และกองสวัสดิการสังคมรับทราบ เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ คู่กรณี ตำแหน่งผู้อำนวยการกองสวัสดิการสังคม ซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยงานเจ้าของงบประมาณ ได้จัดทำฎีกาเบิกเงินนอกงบประมาณ รายจ่าย เลขที่คลังรับ ๓๐๒๒/๕๐ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ขอเบิกเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายใหม่ ตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๕๐ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๐ จำนวน ๑๙๙ คน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๙๗,๐๐๐ บาท โดยขอเบิกต่อหน่วยงานคลัง ซึ่งคู่กรณีเป็นผู้ลงลายมือชื่อเบิกเงินในฎีกาดังกล่าวเมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ และนายกเทศมนตรีได้อนุมัติให้เบิกจ่ายได้เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐

การจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายใหม่ จำนวน ๑,๑๙๔,๐๐๐ บาท ตามฎีกาทั้ง ๒ ฉบับ ดังกล่าวข้างต้น ได้สั่งจ่ายเงินตามเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เลขที่เช็ค ๐๐xxx๓๘ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ สั่งจ่ายคู่กรณี จำนวนเงิน ๒,๓๔๖,๐๐๐ บาท (เป็นการสั่งจ่ายเงินตามฎีกาที่ได้รับอนุมัติ จำนวน ๘ ฎีกา ได้แก่ ฎีกาเลขที่ ๓๐๑๙/๕๐ - ๓๐๒๕/๕๐ และฎีกาเลขที่ ๓๐๓๑/๕๐) โดยเช็คฉบับดังกล่าว ไม่ได้ขีดคร่อม แต่ขีดฆ่าคำว่า “หรือผู้ถือ” ออก เพื่อให้คู่กรณีนำเช็คไปเบิกเงินสดจากธนาคารแล้วนำไปจ่ายให้แก่ผู้สูงอายุรายใหม่ แต่ปรากฏว่า ในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ คู่กรณีได้นำเช็คฉบับดังกล่าวไปเบิกเงินจากธนาคาร และได้นำเงินจำนวน ๓๔๖,๐๐๐ บาท ไปจ่ายให้กับผู้สูงอายุรายเก่าและผู้พิการบางส่วน ส่วนเงินคงเหลือ จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท คู่กรณีได้นำเข้าบัญชีเงินฝากของตนเองที่ธนาคารกรุงไทย บัญชีเลขที่ ๑xx-๑-xxxx-๓ โดยคู่กรณีได้ให้ถ้อยคำกับเจ้าหน้าที่ตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินว่า เงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายใหม่ ของปีงบประมาณ ๒๕๕๐ นั้น ยังไม่ได้จ่ายให้แก่ผู้สูงอายุรายใหม่ทั้ง ๑๙๙ คน เนื่องจากนายกเทศมนตรีได้สั่งให้คู่กรณีเก็บรักษาเงินของผู้สูงอายุรายใหม่ทั้งหมดไว้ก่อน ต่อมาในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ คู่กรณีได้ถอนเงิน จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ไปจ่ายให้กับผู้สูงอายุรายเก่าและผู้พิการ แต่ยังจ่ายไม่หมดและเก็บรักษาไว้เพื่อนำไปจ่ายในวันต่อไป ในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ คู่กรณีได้ถอนเงิน จำนวน ๙๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อรวมกับเงินเหลือจ่ายของวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ เป็นเงินประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ได้นำไปมอบให้นายกเทศมนตรีตามที่นายกเทศมนตรีสั่งการ คงเหลือเงินในบัญชีของคู่กรณี จำนวน ๖๐๐,๐๐๐ บาท แต่กองสวัสดิการสังคมได้

ทำบันทึกรายงานผู้บังคับบัญชาว่า ได้จ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุและผู้พิการประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๐ เสร็จสิ้นครบถ้วนแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๐

ต่อมาเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ นายกเทศมนตรีทราบว่ามี การตรวจสอบเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากสมาชิกสภาเทศบาลฝ่ายตรงข้าม จึงได้นำเงินนั้นมาให้คู่กรณีเพื่อไปจ่ายให้ผู้สูงอายุรายใหม่ที่ยังไม่ได้รับเงินทั้งหมด โดยคู่กรณีได้ให้เจ้าหน้าที่ของกองสวัสดิการสังคมนำเงินไปจ่ายให้ผู้สูงอายุรายใหม่คนละ ๖,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้สูงอายุรายใหม่แต่ละคนได้ให้ถ้อยคำกับเจ้าหน้าที่ตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินว่า ได้รับเงินในวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ และวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๐

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ได้พิเคราะห์ข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนประกอบข้อกฎหมายแล้วมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คู่กรณีเป็นเจ้าหน้าที่มีหน้าที่จ่ายเงิน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือระเบียบที่ใช้บังคับกับหน่วยรับตรวจโดยมิชอบ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ หรือไม่

กรณีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการแรกว่า คู่กรณีเป็นเจ้าหน้าที่ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓ กำหนดว่า “เจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่นของหน่วยรับตรวจ จากข้อเท็จจริงปรากฏว่า คู่กรณีเป็นพนักงานเทศบาล ดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการกองสวัสดิการสังคม ตามคำสั่งเทศบาลเมือง ที่ ๔๗/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ดังนั้น คู่กรณี จึงเป็นเจ้าหน้าที่ตามคำนิยามที่กำหนดไว้ในระเบียบดังกล่าวแล้ว

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีมีหน้าที่จ่ายเงิน หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คู่กรณี ตำแหน่งผู้อำนวยการกองสวัสดิการสังคม มีหน้าที่ควบคุม ดูแลการปฏิบัติงานต่างๆ ภายในกองสวัสดิการสังคม ได้แก่ งานบริหารงานทั่วไป งานพัฒนาชุมชน งานส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ และงานสังคมสงเคราะห์ ซึ่งรวมถึงการเบิกจ่ายเบี้ยสงเคราะห์ผู้สูงอายุและคนพิการ และมอบเบี้ยสงเคราะห์ตามระเบียบ ตามคำสั่งเทศบาลเมือง ที่ ๓๒๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ เรื่อง กำหนดอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของพนักงานเทศบาล ลูกจ้างประจำและพนักงานจ้างฯ กองสวัสดิการสังคม นอกจากนี้ ตามคำสั่งเทศบาลเมือง ที่ ๓๑๓/ ๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๐ เรื่อง ให้พนักงานเทศบาล ลูกจ้างประจำและพนักงานจ้างฯ ปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ เพื่อให้ดำเนินการจ่ายเบี้ยยังชีพให้กับผู้สูงอายุและคนพิการในชุมชนต่าง ๆ จำนวน ๔๙ ชุมชน นั้น ปรากฏรายชื่อของคู่กรณี

อยู่ในคำสั่งดังกล่าวด้วย และคู่กรณีเองให้ถ้อยคำยอมรับมาโดยตลอดตามหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงตามแบบ
วค. ๑ และหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาว่า ตนมีหน้าที่ตามคำสั่งดังกล่าวข้างต้น ดังนั้น คู่กรณีจึงมีหน้าที่
จ่ายเงินตามระเบียบฯ ข้อ ๒๔ แล้ว

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย
หรือระเบียบที่ใช้บังคับกับหน่วยรับตรวจโดยมิชอบ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยัง
ชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๑๙ กำหนดว่า “ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
จ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพแก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์เดือนละครั้ง ยกเว้นการจ่ายเงินให้ผู้สูงอายุ
ที่มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ จะจ่ายปีละ ๒ ครั้งๆ ละ ๖ เดือนก็ได้ โดยให้อยู่ในดุลยพินิจของผู้บริหาร
ท้องถิ่นด้วยวิธีหนึ่งวิธีใดตามความประสงค์ของผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์...” และระเบียบ
กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงิน
ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๔๒ กำหนดว่า “เงินที่เบิกถ้าไม่ได้จ่ายหรือจ่ายไม่หมด
ให้หน่วยงานผู้เบิกนำส่งคืนหน่วยงานคลังภายในสิบห้าวันนับจากวันที่ได้รับเงินจากหน่วยคลัง” ซึ่งจาก
ระเบียบดังกล่าว คู่กรณีจะต้องจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายใหม่ ปีงบประมาณ ๒๕๕๐ จำนวน
๑,๑๙๔,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้มีสิทธิรับเงิน จำนวน ๑๙๙ คน เท่านั้น หากไม่ได้จ่ายหรือจ่ายไม่หมดคู่กรณี
ต้องนำส่งคืนหน่วยงานคลังภายในสิบห้าวัน นับจากวันที่ได้รับเงินจากหน่วยคลัง

จากข้อเท็จจริงปรากฏว่า คู่กรณีได้รับเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เลขที่ ๐๐xxx๓๘
สั่งจ่ายเงิน จำนวน ๒,๓๔๖,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ และในวันเดียวกันคู่กรณีได้นำเช็ค
ฉบับดังกล่าวไปเบิกเงินสดจากธนาคาร และได้นำเงิน จำนวน ๓๔๖,๐๐๐ บาท ไปจ่ายให้กับผู้สูงอายุรายเก่า
และผู้พิการบางส่วน ส่วนเงินคงเหลือ จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งมีเงินเบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุรายใหม่
จำนวน ๑๙๙ คน เป็นเงิน ๑,๑๙๔,๐๐๐ บาท รวมอยู่ด้วย คู่กรณีได้นำฝากเข้าบัญชีเงินฝาก
ธนาคารกรุงไทย บัญชีเลขที่ ๑xx-๑-xxxx-๓ ซึ่งเป็นบัญชีเงินฝากของคู่กรณี โดยคู่กรณีได้ให้ถ้อยคำยอมรับ
กับเจ้าหน้าที่ตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคว่า ยังไม่มีการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพ
ผู้สูงอายุรายใหม่ทั้ง ๑๙๙ คน ต่อมาวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ คู่กรณีได้ถอนเงินจำนวน ๕๐๐,๐๐๐
บาท เพื่อนำไปจ่ายให้กับผู้สูงอายุรายเก่า รายใหม่บางส่วน และผู้พิการ แต่จ่ายไม่หมดคงเหลือเงินบางส่วน
และในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ คู่กรณีได้ถอนเงินอีก จำนวน ๙๐๐,๐๐๐ บาท รวมกับจำนวนเงินที่
คงเหลือจากวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๐๐,๐๐๐ กว่าบาท นำมาให้กับ
นายกเทศมนตรี ต่อมาประมาณวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ นายกเทศมนตรีทราบว่าการตรวจสอบ

เงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากสมาชิกสภาเทศบาล จึงได้มอบเงินทั้งหมดคืนให้คู่กรณีในวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ เพื่อนำไปจ่ายให้ผู้สูงอายุรายใหม่ที่ยังไม่ได้รับทั้งหมด โดยคู่กรณีได้ให้เจ้าหน้าที่ของกองสวัสดิการสังคม นำเงินไปจ่ายให้ผู้สูงอายุรายใหม่ คนละ ๖,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งสอดคล้องกับถ้อยคำของผู้สูงอายุรายใหม่ และถ้อยคำของพยานบุคคลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองผู้เกี่ยวข้อง ที่ได้ให้ไว้กับเจ้าหน้าที่ตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินว่า ผู้สูงอายุรายใหม่ได้รับเงินเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ และวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๐

แม้ว่าตามหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงตามแบบ วค.๑ และหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา คู่กรณีจะอ้างว่า การนำจ่ายเงินเบี้ยยังชีพได้ดำเนินการตามกำหนดเวลาในแผนมอบเงินสงเคราะห์ผู้สูงอายุ/คนพิการแล้ว แต่ไม่อาจจ่ายได้ครบจึงได้ฝากให้ผู้นำชุมชนอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านนำจ่ายต่ออีกบางส่วนในช่วงเดือนตุลาคมจนถึงต้นเดือนพฤศจิกายนจึงจ่ายครบ และไม่เคยมอบเงินให้กับนายกเทศมนตรี แต่ถ้อยคำดังกล่าวนั้น ขัดแย้งกับถ้อยคำของคู่กรณีที่ได้เคยให้ไว้กับเจ้าหน้าที่ตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ตามบันทึกถ้อยคำแบบ ตง.๓ ที่ได้ให้ถ้อยคำไว้ว่า “...โดยได้เบิกตามเช็คเลขที่ ๐๐xxx ๓๘ ได้นำไปจ่ายให้กับผู้สูงอายุรายเก่า จำนวน ๗๖ คน ส่วนที่เหลือ จำนวน ๑๙๙ คน รวมเป็นเงิน ๑,๑๙๔,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นเงินของผู้สูงอายุรายใหม่ที่มีสิทธิในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ ได้นำไปฝากเข้าบัญชีของตนเป็นบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงไทย บัญชีเลขที่ ๑xx-๑-xxxxx-๓ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ โดยยังไม่ได้นำไปจ่ายให้กับผู้สูงอายุรายใหม่ที่มีสิทธิทั้ง ๑๙๙ คน เนื่องจากนาย ก. นายกเทศมนตรี ได้สั่งตนให้เก็บรักษาเงินของผู้สูงอายุรายใหม่ทั้งหมดไว้ก่อน ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ตนได้ไปถอนเงินจากธนาคาร จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปจ่ายให้กับผู้สูงอายุซึ่งมีรายใหม่ด้วยบางส่วนและคนพิการ แต่มีผู้มารับเงินไม่ครบตามจำนวน คงเหลือเงินบางส่วนที่ยังไม่ได้จ่ายซึ่งตนเก็บรักษาไว้เพื่อนำไปจ่ายในวันต่อไป ต่อมานาย ก. ได้สั่งให้ตนไปถอนเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายใหม่จากธนาคารมาให้ นาย ก. เพื่อจะเก็บรักษาไว้เอง ในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ตนจึงได้ไปถอนเงิน จำนวน ๙๐๐,๐๐๐ บาท รวมกับเงินเหลือจ่ายของวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ อีกจำนวนหนึ่ง รวมเป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ กว่าบาท แต่จำไม่ได้ว่าเท่าใด ซึ่งนาย ก. ได้รับไว้ตั้งแต่วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ แล้ว...” ซึ่งคู่กรณีทราบดีว่าเป็นการให้ถ้อยคำต่อเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา อีกทั้งยังใกล้ชิดกับเหตุการณ์มากกว่าการให้ถ้อยคำดังกล่าวจึงน่าเชื่อถือและรับฟังได้ ประกอบกับเมื่อพิจารณาความเคลื่อนไหวบัญชีกรุงไทย เลขที่ ๑xx-๑-xxxxx-๓ ของคู่กรณี พบว่า คู่กรณีนำเงินซึ่งต้องจ่ายเป็นเบี้ยยังชีพ จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ แล้วถอนออกเพียงบางส่วนในวันที่ ๒๔ และ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ โดยตั้งแต่วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๐ มีเงินคงเหลือในบัญชีถึง

๖๓๑,๙๒๑.๘๔ บาท ทั้งที่เป็นช่วงเวลาซึ่งคู่กรณีอ้างว่ามีการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพทั้งผู้สูงอายุและผู้พิการ ซึ่งไม่ควรจะมีเงินที่ต้องจ่ายเป็นเบี้ยยังชีพอยู่ในบัญชีของคู่กรณีอีก

ส่วนที่คู่กรณีอ้างว่า ได้นำเงินสดของน้องสะใภ้จ่ายไปก่อน นั้น ก็ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบใดให้อำนาจกระทำได้ ข้ออ้างดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบได้ นอกจากนี้ตามเอกสารสรุปชี้แจงการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายใหม่ซึ่งคู่กรณีอ้างประกอบการชี้แจงตามแบบ วค.๑ นั้น ได้ระบุรายชื่อผู้สูงอายุที่อ้างว่าได้รับเงิน จำนวน ๖,๐๐๐ บาท ครบถ้วนแล้วในช่วงเวลาดังกล่าว และรายชื่อที่อ้างว่าไม่มารับเงิน แต่ผู้สูงอายุที่มีรายชื่อว่าได้รับเงินครบถ้วนนั้น ได้ยืนยันตามบันทึกถ้อยคำตามแบบ ตง.๓ ต่อเจ้าหน้าที่ตรวจสอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินว่า ไม่เคยได้รับเงินในช่วงเวลานั้นเลย ทำให้เอกสารหลักฐานที่คู่กรณีอ้างเพื่อยืนยันว่า ได้ดำเนินการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพตามแผนงานแล้วไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้ ตามพฤติการณ์จึงรับฟังได้ว่า ไม่มีการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพให้กับผู้สูงอายุรายใหม่ จำนวน ๑๙๙ คน

ส่วนข้อกล่าวอ้างของคู่กรณีตามหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาว่า ได้ดำเนินการถูกต้องตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงินฯ ข้อ ๔๒ ที่กำหนดว่า เงินที่เบิกถ้าไม่ได้จ่ายหรือจ่ายไม่หมดให้หัวหน้าหน่วยงานผู้เบิกนำส่งคืนหน่วยงานคลังภายในสิบห้าวันนับจากวันที่ได้รับเงินจากหน่วยงานคลังนั้น ไม่อาจรับฟังได้ เนื่องจากตามข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า มีการนำเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพไปจ่ายให้กับผู้สูงอายุรายใหม่ครบถ้วนเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ และวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๔ เดือน นับจากวันที่รับเงิน

การกระทำของคู่กรณีจึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์ฯ ข้อ ๑๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงินฯ ข้อ ๔๒ โดยมีขอบ

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีได้กระทำโดยจงใจ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คู่กรณีทราบดีว่าตนมีหน้าที่จ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้กับผู้มีสิทธิได้รับเงิน ทั้งนี้ ตามถ้อยคำที่ให้ไว้กับเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ หนังสือชี้แจงตามแบบ วค. ๑ และหนังสือชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาดังนั้น คู่กรณีย่อมต้องรู้ว่าระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์ฯ ข้อ ๑๙ กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพแก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินสงเคราะห์ คือ ผู้สูงอายุรายใหม่ทั้ง ๑๙๙ คน แต่คู่กรณีกลับนำเงินเข้าฝากธนาคารบัญชีตนเองและนำไปมอบให้นายกเทศมนตรีเก็บไว้จนล่วงเลยกำหนดเวลาการจ่ายเงินตามแผนงานมอบเงินสงเคราะห์ผู้สูงอายุและผู้พิการ ถึง ๔ เดือน ประกอบกับการตรวจสอบเรื่องการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพจากสมาชิกสภาเทศบาล จึงได้มีการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพให้ผู้สูงอายุ

รายใหม่ จึงถือได้ว่า คู่กรณีได้กระทำโดยจงใจฝ่าฝืนระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์ฯ ข้อ ๑๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงินฯ ข้อ ๔๒ แล้ว

มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของคู่กรณีเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ หรือไม่
พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คู่กรณีไม่นำเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุรายใหม่ จำนวน ๑,๑๙๔,๐๐๐ บาท ไปจ่ายให้กับผู้มีสิทธิรับเงินทั้ง ๑๙๙ คน แต่กลับนำเงินนั้นเข้าบัญชีเงินฝากของตนเอง ต่อมาคู่กรณีได้ถอนเงินออกจากบัญชี และนำเงิน จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ กว่าบาท ไปมอบให้กับนายกเทศมนตรี แม้ต่อมาจะได้จ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้กับผู้สูงอายุรายใหม่ครบถ้วนแล้วก็ตาม ก็ไม่ทำให้ การกระทำความผิดที่ได้กระทำสำเร็จไปแล้วนั้นเป็นอันพ้นจากความผิดไม่ ดังนั้น การกระทำของ คู่กรณีจึงเป็นเหตุให้เทศบาลเมืองได้รับความเสียหาย เป็นเงิน ๑,๑๙๔,๐๐๐ บาท

ดังนั้น การกระทำของคู่กรณีจึงเป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๔ ประกอบข้อ ๒๗ วรรคหนึ่ง

ฉะนั้น อาศัยเหตุดังได้วินิจฉัยมาประกอบอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบข้อ ๓๐ และข้อ ๓๓ ของระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวิธีพิจารณาความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจึงมีคำวินิจฉัยชี้ขาดว่า การกระทำของ คู่กรณีเป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒๔ ประกอบข้อ ๒๗ วรรคหนึ่ง ฐานเป็นเจ้าหน้าที่มีหน้าที่จ่ายเงิน ปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือระเบียบที่ใช้บังคับกับหน่วยรับตรวจโดยมิชอบ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ ต้องรับโทษปรับทางปกครองชั้นที่ ๔ ซึ่งปรับเท่ากับเงินเดือนตั้งแต่ ๙ เดือน ถึง ๑๒ เดือน

เมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์และเหตุปัจจัยในการทำความผิดของคู่กรณีแล้วเห็นว่า คู่กรณีมีพฤติการณ์ทุจริต แต่ได้ให้ความร่วมมือในการพิจารณาและมีการบรรเทาความเสียหายของทาง ราชการแล้ว จึงเห็นควรกำหนดโทษปรับทางปกครองเท่ากับเงินเดือน ๑๐ เดือน เงินเดือนที่ได้รับขณะกระทำ ความผิดเดือนละ ๒๕,๑๖๐ บาท คิดเป็นค่าปรับทางปกครองทั้งสิ้น ๒๕๑,๖๐๐ บาท (สองแสนห้าหมื่นหนึ่ง พันหกร้อยบาท) โดยให้หน่วยงานที่สังกัดหักเงินเดือนเพื่อชำระค่าปรับเดือนละไม่น้อยกว่า ๑๐,๔๙๐ บาท (หนึ่งหมื่นสี่ร้อยเก้าสิบบาท) จนกว่าจะชำระค่าปรับครบถ้วน เว้นแต่เดือนสุดท้ายให้หักเงินเดือนชำระ ค่าปรับเท่าจำนวนที่คงเหลืออยู่ หากคู่กรณีประสงค์ที่จะชำระค่าปรับทางปกครองทั้งจำนวน ก็ให้นำเงิน ค่าปรับทางปกครองไปชำระที่หน่วยงานที่สังกัด และให้หน่วยงานที่สังกัดนำเงินส่งเป็นรายได้แผ่นดินต่อไป

ศาสตราจารย์พิเศษชัยสิทธิ์	ตราชูธรรม	ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน
นายปิยะพันธุ์	นิมมานเหมินท์	กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน
นางอุไร	ร่มโพธิหยก	กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน
นางจิรพร	มีหลี่สวส์ดี	กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน